

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobce **MUDr. V.K.**, zastoupeného *JUDr. Robertem Vargou, advokátem, se sídlem Plzeň, Vlastina 23*, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. května 2012, č.j. DSH/6143/12

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností ze dne 24.4.2012 čj. MMP/128177/11, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 3.000,-Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný nerespektoval lhůtu uvedenou v § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a nesprávně ji považoval za toliko pořádkovou. Podle žalobce správní orgán nesprávně rozšířil obvinění ve věci přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, když první žalobci známý úkon byl učiněn až 2.12.2011, tj. po uplynutí 60-ti dnů stanovených ve zmíněném ustanovení zákona o přestupcích. Navíc se podle žalobce nejednalo o obvinění, nýbrž toliko o sdělení vůle správního orgánu prvního stupně zadat odborné vyjádření. Obvinění bylo sděleno v přípisu ze dne 27.2.2012, tj. více než

5 měsíců po uplynutí 60-ti denní lhůty. Podle názoru žalobce je lhůta stanovená v § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích prekluzivní, protože ze zákona nelze vyčíst, že by ji šlo prominout jako jinou pořádkovou lhůtu. Vzhledem k tomu, že se jedná o normu práva veřejného, lze ze strany správního orgánu činit jen to, co je zákonem povoleno, resp. uloženo (§ 2 odst. 1 a 2 správního řádu). Dikce zákona je podle žalobce rozkazovací (správní orgán odloží) a zákon nikde nedává správnímu orgánu možnost věc opětovně otevřít a zahájit řízení, pokud byla odložena. Vzhledem k tomu, že se rozhodnutí o odložení věci nevydává, vyplývá z toho podle žalobce, že obvinění z přestupku se „konzervuje“ v rozsahu, v jakém bylo obviněnému sděleno. Toto se podle žalobce netýká překvalifikování již provedeného skutku, u něhož bylo označeno závadové jednání. Žalobce měl za to, že v dané věci žádné nové skutečnosti v řízení v jeho průběhu nevyvstaly, neboť argument žalovaného, že správní orgán prvního stupně dospěl k závěru o překročení rychlosti po jednání dne 28.11.2011, je mimo realitu zaznamenanou v protokolu o tomto jednání. V první řadě k tomu neměl podle žalobce žádných nástrojů (těmi disponuje pouze policejní orgán, který takový přestupek neoznámil), a dále by se jednalo pouze o subjektivní názor obviněného, který dle judikatury Nejvyššího správního soudu není relevantní v případě zjišťování skutečné rychlosti pro její subjektivnost. Všechny relevantní informace se tedy podle žalobce správní orgán dozvěděl již 20.7.2011 (koneckonců se podle žalovaného jedná o jednočinný skutek). Nedošlo tedy podle žalobce k nalezení skutečností, které by mohly být považovány za naplnění pojmu „dozvědění se“ podle zmíněného ustanovení zákona o přestupcích. Žalobce poukázal rovněž na další řízení před podepsaným soudem v jeho věci vedené pod sp. zn. 57A 68/2011, a dále na komentář k ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích uvedený na stránce 316 komentáře vydaného v C. H. Beck 2011, autoři Jemelka L., Vetešník P., podle něhož „není možné s ohledem na zásadu rychlosti podle § 6 odst. 1 správního řádu, aby správní orgán zjišťoval skutečnosti odůvodňující zahájení řízení po dobu několika měsíců.“ Žalobce z této formulace dovodil, že je takto stanovena překážka pro řízení, jež se vztahuje i na rozšíření obvinění v jeho věci. V postupu žalovaného žalobce shledal rozpor rovněž s § 2 odst. 1,2,3 a § 6 odst. 1 správního řádu a také rozpor s článkem 4 odst. 4 a článkem 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Dále žalobce namítal rozpor s článkem 6 odst. 3 písm. a) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vydané pod č. 209/1992 Sb. s tím, že z Úmluvy vyplývá, že právem obviněného je, aby on sám osobně byl seznámen se svým obviněním, a k tomu mu má být ze strany správního orgánu dána možnost. Žalobce poukázal na skutečnost, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu existuje při správním trestání vztah mezi správním řízením a trestním řízením, a to zejména tehdy, není-li cosi pregnantně upraveno ve správním řízení a analogie je ve prospěch obviněného. Z toho důvodu žalobce poukázal na ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) trestního řádu, podle něhož do vlastních rukou se doručuje obviněnému obžaloba, návrh na potrestání a předvolání. Podle žalobce se jedná o stejný princip, který byl správním orgánem prvního stupně porušen, a žalovaným přesto potvrzen. Žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný se vypořádal s touto námitkou odkazem na ustanovení článku 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva), s tím, že obviněný má všechna jednotlivá práva stanovená v článku 6 odst. 3 Úmluvy, která jsou nezaměnitelná. V postupu správního orgánu spatřuje žalobce rovněž rozpor s § 2 odst. 4 správního řádu a článkem 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Podle žalobce rovněž je nesprávné, že se nekonalo žádné ústní jednání po rozšíření obvinění. Žalobce nesouhlasil s odkazem žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2As 111/2011 s tím, že tento rozsudek považuje za vybočující z konstantní judikatury. Nutnost ústního jednání žalobce dovedl z ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a rovněž z analogie ustanovení § 202 odst. 2 trestního řádu. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1As 100/2008, 4As 4/2007, 7As 9/2009, 7As 28/2009 a 1As 66/2009. V postupu správních orgánů spatřoval žalobce rozpor s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, § 2, § 34 a § 59 správního řádu a článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Dále žalobce namítl, že z vyhotovení rozhodnutí žalovaného není patrné, která úřední osoba jej vypracovala, když vedoucí správního orgánu jej toliko signuje. Žalobce poukázal na skutečnost, že ze strany správního orgánu prvního stupně byla úřední osobou Bc. M.K., která se od 1.1.2012 stala zaměstnancem žalovaného na úseku dopravně správních agend. Z toho podle žalobce vyplývá, že se mohla na rozhodnutí žalovaného podílet, a proto žalobce namítl možnost porušení § 14 odst. 5 správního řádu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že celé řízení bylo vedeno o jednom skutku, jímž bylo řízení motorového vozidla žalobcem, jehož následkem byl vznik dopravní nehody. Správní orgán prvního stupně se tedy správně zabýval otázkou, co bylo příčinou dopravní nehody. Jelikož byla věc správnímu orgánu prvního stupně oznámena 20.7.2011 a řízení o skutku bylo zahájeno 20.8.2011, byla dodržena lhůta dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Žalovaný poukázal na skutečnost, že užívání pojmu „skutek“ a „přestupek“ v zákoně o přestupcích je poněkud nepřesné, avšak i s přihlédnutím k teorii trestního práva se přestupkové řízení vede vždy o skutku, nikoli o jeho právní kvalifikaci. Žalovaný považuje za přirozené, že i v průběhu řízení po sdělení prvotního obvinění mohou vyjít najevo další skutečnosti, vedoucí např. ke změně či rozšíření obvinění. Tento postup není podle žalovaného nezákonný. Podle žalovaného byla popřena prvotní příčina dopravní nehody – požití alkoholu, a proto bylo na místě zvážit jinou příčinu dopravní nehody. Z toho důvodu nechal správní orgán prvního stupně vypracovat znalecký posudek, na základě kterého bylo zjištěno, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Nejednalo se tedy o snahu o obvinění žalobce za každou cenu, ale o snahu zjistit příčinu dopravní nehody. Dále žalovaný uvedl, že jedinou prekluzivní lhůtou je lhůta k projednání přestupku podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Postup podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích je toliko administrativním úkonem, jímž správní orgán (prakticky pro vlastní potřebu) konstatuje, že se věci nebude zabývat. Odložení věci však není považováno za překážku věci rozhodnuté.

Podle žalovaného pokud měl žalobce ve věci právního zástupce (advokáta), svá práva mohl hájit prostřednictvím tohoto zástupce a osobní předvolání nebylo třeba. Tento postup je podle žalovaného v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu. Jelikož se jednalo o rozšíření obvinění pro přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti a tato rychlost byla stanovena znalcem na základě objektivně zjištěných stop, nebylo ve smyslu citovaného ustanovení správního řádu důvodu předvolávat žalobce osobně. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2As 111/2011-56 ze dne 20.10.2011 s tím, že pokud se chtěl žalobce k věci osobně vyjádřit, mohl se domluvit se svým právním zástupcem a k ústnímu jednání se dostavit. Tento závěr žalovaný vztáhl i na skutečnost, že po

rozšíření obvinění nebyl žalobce osobně předvolán k dalšímu jednání. Žalobcem zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu se podle žalovaného týkaly případů, kdy obviněný nebyl zastoupen. Na daný případ nedopadá ani rozsudek čj. 7As 28/2009-99, neboť v tomto případě se právní zástupce omluvil z nařízeného jednání. S rozsudkem čj. 1As 100/2008-61 se pak vypořádává v odůvodnění (bod 25) rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2As 111/2011-56. Žalovaný zopakoval, že nebyla v dané věci účast žalobce nutná k dosažení účelu řízení ani ke zjištění skutkového stavu věci, když rychlost byla stanovena znalcem na základě objektivních skutečností.

K možné podjatosti žalovaný poukázal na záznam na čl. 164 spisu správního orgánu prvního stupně, jímž byl oprávněnou úřední osobou žalovaného určen Mgr. O.W. Ve věci tak podle žalovaného nerozhodovala podjatá osoba podle § 14 odst. 5 správního řádu.

V replice žalobce poukázal na to, že není zákonem stanoveno, že lze opětovně přestupkové řízení zahájit po odložení věci. S ohledem na to, že orgán veřejné správy je v rámci veřejného práva vázán tím, co je v zákoně uvedeno a analogii lze použít pouze toliko ve prospěch obviněného, má výše uvedené ustanovení přestupkového zákona podle žalobce účinky shodné, jako kdyby bylo výslovně uvedeno, že lhůta je prekluzivní. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že se žalovaný nevyjádřil k námitce, že rozšíření obvinění nebylo osobně žalobci sděleno a setrval na tom, že tato povinnost vyplývá z § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a z § 59 správního řádu. Podle názoru žalobce nikdy nemůže být toto nahrazeno doručením prostřednictvím právního zástupce. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2As 111/2011 není podle žalobce opřeno o příslušná zákonná ustanovení (zejména § 74 zákona o přestupcích). Dále žalobce poukázal na skutečnost, že v tomto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byl obviněný seznámen se svým obviněním a též byl předvolán k jednání, z něhož se pak omluvil. Teprve na další jednání byl předvolán toliko jeho zástupce.

Ze správního spisu vyplývá, že Magistrátu města Plzně došlo dne 20.7.2011 oznámení Policie ČR, Městského ředitelství Policie Plzeň o tom, že žalobce dne 10.6.2011 v 10:55 hod. jel v Plzni s vozidlem Seat RZ... ke křižovatce ulice Štefánikova a Karafiátova a před touto křižovatkou vlivem nepřizpůsobení rychlosti jízdy nezvládl řízení svého vozidla, vjel vpravo mimo vozovku do travnatého příkopu a poté došlo ke střetu jeho vozidla s obrubníkem a dále se sloupem VO. V 11:14 hod. a v 11:19 hod. byly provedeny dechové zkoušky na alkohol s výsledkem 0,61 promile alkoholu v krvi. Řidič byl zraněn a odvezen do FN Plzeň-Bory prostřednictvím RZS. Celková hmotná škoda činí cca 211.000,-Kč. Následná lékařská vyšetření neprokázala požití alkoholu. Součástí správního spisu je dále protokol o nehodě z 10.7.2011 spolu s plánkem místa nehody. Podle tohoto protokolu se ručička tachometru zastavila po nárazu na cca 82 km/hod. Plánek zakresluje pohyb vozidla a popisuje nalezené stopy. Dále je součástí spisu fotodokumentace pořízená při dopravní nehodě.

Dne 26.7.2011 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena plná moc ze dne 6.7.2011, jíž žalobce zmocnil advokáta JUDr. Roberta Vargu, aby ho ve všech právních věcech zastupoval, vykonával veškeré úkony a přijímal písemnosti a podával návrhy, a to v rozsahu rovněž podle správního řádu a zákona o přestupcích.

Písemností ze dne 11.8.2011 bylo zahájeno správní řízení ve věci jednání žalobce ze

dne 10.6.2011 v době okolo 10:55 hod, kdy jel ke křižovatce Štěfánikovy ulice s ulicí Karafiátovou jako řidič výše označeného motorového vozidla a nepřizpůsobil rychlost jízdy především svým schopnostem a vlastnostem vozidla a v důsledku nezvládnutí řízení vjel mimo vozovku vpravo přes travnatý příkop a střetl se se sloupem veřejného osvětlení. Správní orgán prvního stupně oznámil zahájení řízení a nařídil ústní jednání na 9.9.2011 s tím, že je důvodné podezření, že žalobce svým jednáním porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. a že došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, dále že vzniklo podezření z porušení § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, a tím ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Tato písemnost byla zaslána jak zástupci žalobce, tak i žalobci.

Dne 5.9.2011 byla doručena správnímu orgánu prvního stupně omluva z účasti obviněného na jednání z důvodu jeho pracovní neschopnosti s tím, že trvá na nařízení ústního jednání a výsledku v jeho přítomnosti, a z toho důvodu bylo navrženo odložit jednání na jiný termín. K tomu byla přiložena kopie potvrzení o pracovní neschopnosti. Na základě oznámení o ukončení pracovní neschopnosti správní orgán prvního stupně nařídil nové jednání na 28.11.2011, o čemž byli vyrozuměni jak zástupce žalobce, tak žalobce sám. Při tomto jednání k dotazu na příčinu dopravní nehody, konkrétně jakou projížděl rychlostí, žalobce odpověděl, že se nemůže vyjádřit k příčině dopravní nehody, ani jakou projížděl rychlostí, neboť si událost nepamatuje. Výpadek paměti přisoudil otřesu mozku utrpěnému při dopravní nehodě, v důsledku čehož měl několik desítek minut trvající výpadek paměti. Žalobce popřel požití alkoholických nápojů.

Dne 5.12.2011 bylo zástupci žalobce doručeno vyrozumění správního orgánu prvního stupně, podle něhož za účelem objasnění dopravní nehody bude zažádán soudní znalec o vypracování odborného vyjádření za účelem zjištění, jakou rychlostí jelo vozidlo žalobce. Ve vyjádření ze dne 14.12.2011 s tímto vyjádřil žalobce nesouhlas s odkazem na uplynutí lhůty podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.

Ze závěru odborného vyjádření znalce Ing. Antonína Žaluda, ze znalecké kanceláře AZ Konzult, Přemyslova 23, Plzeň ze dne 16.2.2012 vyplynulo, že rychlost vozidla v době střetu se sloupem byla 44-54 km/hod. a před vjetím do silničního příkopu byla 72-88 km/hod.

V písemnosti ze dne 27.2.2012 doručené zástupci žalobce správní orgán prvního stupně sdělil, že na základě závěru odborného vyjádření vzniklo podezření z porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a tedy ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, současně bylo nařízeno jednání na 16.3.2012 za účelem výsledku navržených svědků. Vyrozumění bylo zasláno pouze zástupci žalobce, který se jednání zúčastnil prostřednictvím substitučního zástupce. Další jednání se konalo dne 5.4.2012 rovněž na základě vyrozumění zástupce žalobce a účasti jeho substitučního zástupce. Následně zástupci žalobce bylo doručeno vyrozumění ze dne 6.4.2012 o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Ve vyjádření ze dne 10.4.2012 argumentoval žalobce obdobně jako v žalobě.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku podle

§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona, neboť dne 10.6.2011 v době okolo 10:55 hod. v Plzni ve směru jízdy po Štefánikově ulici ke křižovatce s ulicí Karafiátovou řídil motorové vozidlo tovární značky Seat Leon RZ..., přičemž jel rychlostí nejméně 72 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20km za hodinu a více, a za tento přestupek mu byla uložena pokuta. V odůvodnění správní orgán prvního stupně k námitkám zástupce žalobce uvedl, že na základě výsledku dechových zkoušek existoval důvod pro zahájení řízení, a správní orgán v řízení pokračuje až do rozhodnutí ve věci samé, kdy s ohledem na provedené dokazování a na zhodnocení jednotlivých podkladů lze teprve prokázat, zda k přestupku došlo či nikoliv. Dále správní orgán prvního stupně poukázal na obsah plné moci ze dne 6.7.2011 s tím, že na základě toho v uvedeném řízení správní orgán jednal ve vztahu k právnímu zástupci který, jak lze důvodně předpokládat, komunikuje s obviněným a seznamuje ho pravidelně s průběhem řízení. Rozšíření obvinění pak bylo řádně doručeno právnímu zástupci, který je k přijímání takových písemností zmocněn. Podle správního orgánu prvního stupně kdykoliv v průběhu řízení může dojít k rozšíření obvinění, pokud vznikne podezření ze spáchání dalšího přestupku. Předpokladem je, že k projednání přestupku je příslušný týž správní orgán. Podle správního orgánu prvního stupně teprve vyhotovené odborné vyjádření bylo podkladem relevantním pro určení přesné rychlosti jízdy vozidla, a tedy k určení právní kvalifikace přestupku. Lhůtu 60 dní označil správní orgán prvního stupně za pořádkovou, jejíž nedodržení není spojeno s žádnými právními následky, ani nezpůsobuje nemožnost projednání věci. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že řízení o naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o přestupcích nebylo zastaveno samostatným výrokem, protože v daném případě jde o jednání, ke kterému mělo dojít v jednočinném souběhu s jednáním spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy, pro něž byl obviněný uznán vinným. Dále správní orgán prvního stupně uvedl, že věc je správním orgánem podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložena v případě, že o ní není zahájeno řízení. V daném případě však správní orgán řízení o skutku zahájil, a neprodleně poté, co měl k dispozici odborné vyjádření, provedl rozšíření obvinění v rámci řízení. Tudíž nelze v postupu správního orgánu spatřovat porušení zásady rychlosti řízení. Rozšíření obvinění bylo sděleno zástupci obviněného, který je oprávněn vykonávat veškeré úkony s řízením související, včetně přijímání doporučených písemností. Tím správní orgán měl za to, že postupoval v souladu i s obsahem plné moci. Správní orgán prvního stupně poukázal i na skutečnost, že ústní jednání proběhlo za účasti právního zástupce. Správní orgán měl za to, že právní zástupce je povinen činit veškeré úkony ve prospěch svého klienta a rovněž jej informovat o stavu řízení. Správní orgán prvního stupně poukázal dále na jednání dne 28.11.2011, kdy žalobce sdělil, že si nepamatuje rychlost jízdy s ohledem na výpadek paměti. Správní orgán prvního stupně uvedl, že s ohledem na to nepředvolával žalobce k jednání na 16.3.2012, neboť lze mít za odůvodněný závěr, že s ohledem na amnézii v důsledku dopravní nehody nebude žalobcem sdělena žádná další skutečnost významná pro posouzení věci. Správní orgán v souladu se zásadou minimálního zatížení osob účastnících se řízení netrval na osobní účasti žalobce při dalších jednáních, což však nevyklučovalo právo obviněného těchto jednání se účastnit.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce argumentoval obdobně jako v žalobě. Dále z obsahu odvolacího spisu vyplývá, že dne 14.5.2012 byl učiněn úřední záznam o určení osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení, přičemž úřední osobou byl určen Mgr. O.W.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že přestupkové řízení, obdobně jako řízení o trestném činu, je vymezeno skutkem, tedy jednáním a jeho následkem. Na vymezení skutku pak nemá vliv jeho právní kvalifikace. V daném případě se řízení vede o skutku vymezeném tím, že žalobce řídil motorové vozidlo a následně došlo k dopravní nehodě. Dle zásady „ne bis in idem“ lze jeden skutek projednat pouze jednou. Správní orgán prvního stupně tedy podle žalovaného nemohl postupovat tak, že by řízení o některých přestupcích zastavil, neboť by o jednom skutku rozhodl vícekrát. Řízení bylo vedeno o jediném skutku vymezeném tím, že žalobce řídil motorové vozidlo, přičemž měl být pod vlivem alkoholu, měl jet nepřiměřenou rychlostí a překročit nejvyšší dovolenou rychlost. Následkem jednání bylo ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a vznik dopravní nehody. Tyto skutečnosti jsou v čase a prostoru neoddělitelné, blízké spolu souvisejí, a tedy se jedná o jediný skutek. Podle žalovaného oznámení přestupku od Policie ČR nikterak nezavazuje správní orgán prvního stupně k zahájení řízení či k právní kvalifikaci přestupku. Co se týče rozšíření obvinění, je podle žalovaného přirozené, že v průběhu řízení vyjdou najevo další skutečnosti, které odůvodní změnu právní kvalifikace nebo rozšíření obvinění. Řízení o skutku bylo zahájeno ve lhůtě stanovené v § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a nebyl proto důvod pro odložení věci. Prekluzi z tohoto ustanovení nelze podle žalovaného dovodit ani z žalobcem citovaných zdrojů (komentář k zákonu o přestupcích a rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1As 66/2009-81), ani z textu zákona. Pokud zákon spojuje uplynutí lhůty se zánikem odpovědnosti, musí podle žalovaného tato skutečnost být vždy v zákoně výslovně uvedena, jako například v ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Sporná 60-ti denní lhůta je podle žalovaného lhůtou pořádkovou, jejíž nedodržení má za následek toliko možnost uplatnit opatření proti nečinnosti správního orgánu. Řízení o přestupku je co do lhůt limitováno podle žalovaného pouze lhůtou podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Podle žalovaného správní orgán prvního stupně postupoval v řízení bez průtahů, a jestliže řízení probíhalo určitou dobu, bylo to způsobeno okolnostmi na správním orgánu nezávislými (omluva žalobce, zpracování odborného vyjádření, nedostavení se svědků). Podle žalovaného tak nedošlo k porušení článku 4 odst. 4 a článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Podle žalovaného na základě vyjádření žalobce při jednání dne 20.11.2011, kdy si žalobce nic nepamatoval, vznikla potřeba stanovit rychlost jízdy odvolatele. To podle žalovaného koresponduje s původním obviněním z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit porušením § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, tedy že jel nepřiměřenou rychlostí. Zjištění skutečné rychlosti tak nelze považovat za účelové rozšiřování obvinění a za snahu za každou cenu uznat žalobce vinným. Obvinění z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu podle žalovaného logicky navazuje až na doručení odborného vyjádření, neboť přesná právní kvalifikace tohoto přestupku se váže na konkrétní rychlost jízdy. Dále žalovaný vycházel z ustanovení § 34 odst. 1 a 2 správního řádu s tím, že z nich vyplývá, že má-li účastník zvoleného zástupce, správní orgán jedná pouze s tímto zástupcem. Jedinou výjimkou by bylo, pokud by v řízení měl účastník přímo něco osobně vykonat. Uplatňování práv v řízení o přestupcích pak může dostatečně zastat i zástupce. V daném případě se žalobce osobně dostavil k jednání dne 28.11.2011, kdy se k celé věci vyjádřil. Uvedl, že si na předmětnou dopravní nehodu nepamatuje, a tak rychlost jízdy byla určena na základě objektivních stop znalcem. Je podle žalovaného zřejmé, že správní orgán neměl důvod předvolat osobně žalobce, který si k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3

zákona o silničním provozu nic nepamatoval. Za žalobce se pak mohl vyjádřit jeho zástupce, kterému rovněž bylo sděleno rozšíření obvinění. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem prvního stupně v tom, že pokud si žalobce přál být přítomen ústnímu jednání, mohl se na tom domluvit se zástupcem a tento jej mohl k jednání přivést. Jednání dne 16.3.2012 a dne 5.4.2012 proběhlo bez osobní přítomnosti žalobce, avšak nikoli v nepřítomnosti žalobce ve smyslu § 74 odst. 1 věty druhé zákona o přestupcích. Podle žalovaného je na domluvě účastníka řízení a jeho zástupce, zda se jednotlivých úkonů zúčastní pouze zástupce či také sám účastník řízení. K postupu podle § 34 odst. 4 správního řádu nebyl podle žalovaného důvod, neboť žalobce měl zástupce, který všechny úkony činil v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu. Ohledně rozporu s článkem 6 odst. 3 písm. a) Úmluvy žalovaný opáčil ustanovením článku 6 odst. 3 písm. c) této Úmluvy s tím, že v dané věci byla žalobci dána možnost obhajovat se prostřednictvím svého zástupce. Žalobci pak nebylo bráněno, aby se po dohodě se svým zástupcem jednání zúčastnil. Právo na spravedlivý proces ve smyslu Listiny základních práv a svobod bylo realizováno prostřednictvím zástupce žalobce, který měl v řízení uplatňovat všechna práva a zájmy žalobce. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2As 111/2011-56 ze dne 20.10.2011 (dostupný plný na www.nssoud.cz), zejména odst. 25-27 s tím, že se tento zabýval obdobnou situací a dospěl k závěru, že pokud má účastník řízení právního zástupce, postačuje provádění úkonů vůči tomuto zástupci včetně předvolání k jednání. K žalobcem zmíněnému rozsudku čj. 7As 28/2009-99 žalovaný uvedl, že v tomto případě byla obviněná z přestupku zastoupena právním zástupcem, avšak správní orgán nesprávně akceptoval omluvu zástupce z ústního jednání pro důležitý důvod. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem prvního stupně, že nebylo třeba osobně žalobce k jednání předvolávat, když jeho účast nebyla nezbytná a že se tímto správní orgán prvního stupně snažil minimalizovat zátěž účastníkům.

O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., (dále jen s.r.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Při posuzování žaloby soud vycházel ze zjištění, že námitky vznášené v řízení soudním se v podstatě shodují s námitkami uplatňovanými před správními orgány obou stupňů. Z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů je také zřejmé, že se žalobcovými námitkami správní orgány zabývaly, a velmi podrobným a přesvědčivým způsobem zdůvodnily, proč nepovažují tyto námitky za důvodné. Soud se se závěry správních orgánů obou stupňů ztotožňuje.

V první námitce žalobce namítal porušení ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích ve vztahu k rozšíření obvinění. Soud má stejně jako správní orgány za to, že v daném případě nemohlo dojít k porušení uvedeného ust., neboť byla zachována tzv. totožnost skutku. Žalobci bylo osobně doručeno oznámení o zahájení řízení ze dne 11.8.2011, kde byl celý skutek popsán, tj. jednání (nepřízpůsobení jízdy vozidla situaci a následná dopravní nehoda specifikovaná časově a místně). Současně bylo žalobci sděleno, jaké přestupky mohou být v jednání žalobce spatřovány. Následovalo dokazování (za přítomnosti zástupce žalobce), žalobci byl dále prostor se k věci vyjádřit osobně dne 28.11.2011. Jelikož při tomto jednání vzniklo podezření na jinou příčinu nehody, než která byla původně

předpokládána, tj. nebylo vyjasněno, jaká byla rychlost vozidla při nehodě, obstaral správní orgán prvního stupně správně další potřebný důkaz – odborné vyjádření znalce. Na postupu správního orgánu nelze shledat nic nezákonného. Lhůta podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích nemohla být porušena, neboť stále se jednalo o jediný skutek, ohledně něhož bylo žalobci osobně doručeno obvinění v srpnu 2011. Ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích nelze podle názoru soudu vztáhnout na pouhou jakoukoliv změnu právní kvalifikace, ať již spočívající v překvalifikování skutku na jiný přestupek, či ve snížení nebo zvýšení počtu přestupků spáchaných tímto jedním skutkem - tj. v jednočinném souběhu zmíněném také správními orgány.

V tomto postupu správních orgánů soud neshledal porušení žádné ze základních zásad správního řízení, které zmiňuje žalobce (§ 2 odst. 1,2,3 a § 6 odst. 1 správního řádu, čl. 4 odst. 4 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.). Žalobcem konkrétně zmíněná zásada rychlosti nebyla porušena, neboť, jak již správně poukázal žalovaný v napadeném rozhodnutí, delší správní proces byl odůvodněn skutečnostmi na správních orgánech nezávislými a průtahy v řízení nebyly shledány. Naopak správně správní orgány odůvodnily doručování pouze zvolenému zástupci zásadou šetření práv účastníků a minimalizací jejich zátěže v souladu s § 2 odst. 2,3 správního řádu.

Další námitka směřovala proti porušení čl. 6 odst. písm. a) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva). Soud se zotožňuje se žalobcem v tom, že obviněnému z přestupku, stejně jako obviněnému z trestného činu, přísluší všechna práva stanovená v čl. 6 Úmluvy a že nelze právo na osobní seznámení s obviněním dle písm. a) zmiňovaného ust. Úmluvy zaměňovat a nahrazovat právem na obhájce podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy. V tomto směru by argumentace čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy nebyla případná, avšak pouze tehdy, pokud by mělo být žalobci sdělováno obvinění z nového skutku. O takový případ se zde, jak již bylo výše vysvětleno, nejedná. Žalovaný i správní orgán prvního stupně vycházely správně ze závěru, že žalobce spáchal protiprávní jednání jediným skutkem a že po sdělení obvinění z tohoto skutku a po zvolení zástupce s plnou mocí pro celé řízení postačovalo doručování písemností v předmětném řízení a ohledně daného skutku pouze prostřednictvím zástupce. Nebylo proto nutné doručovat přímo žalobci sdělení o rozšíření obvinění o další přestupek při zachování totožnosti skutku, a tak porušení čl. 6 odst. 3 písm. a) Úmluvy soud neshledal. Analogie trestnímu řádu podle názoru soudu rovněž není namístě, neboť se nejedná o otázku, kterou by nebylo možné řešit prostřednictvím relevantních procesních předpisů – zákona o přestupcích a správního řádu. Naopak má soud za to, že správní orgány na daný případ správně aplikovaly ust. § 34 odst. 2 a 3 správního řádu. Z toho důvodu je nedůvodné i tvrzení o porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu.

Soud dále shodně se správními orgány má za to, že na daný případ lze aplikovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2011 čj. 2 As 111/2011- 56 (dostupný na www.nssoud.cz), který se vypořádává s odůvodněním žalobcem zmiňovaných starších judikátů následovně:

„Nejvyšší správní soud má za to, že s tímto právním výkladem není v rozporu ani právní názor, obsažený v jeho judikatuře, na kterou odkazoval krajský soud. Pokud totiž krajský soud zvýraznil citaci obsaženou v rozsudku sp. zn. 1 As 100/2008, podle níž je

typickým úkonem, vyžadujícím osobní konání zastoupeného, provedení výsledku účastníka řízení, je tento názor nepochybně správný. V nyní projednávaném případě nicméně ze shora uvedeného plyne, že žalobce nebyl předvoláván za účelem výsledku, nýbrž k ústnímu jednání, přičemž jeho neúčast na něm zásadně v jeho konání nebránila. Jak přitom výslovně uvedl zdejší soud v citovaném rozsudku 1 As 100/2008, i zákonný požadavek nutnosti osobní účasti je třeba vykládat tak, že „správní orgán může příslušnou osobu předvolat pouze a jen tehdy, jestliže je osobní účast předvolané osoby nutná pro dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu, na němž je konečný výsledek zbudován.“ Je tak zřejmé, že interpretace nezbytnosti účastníka řízení ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu je interpretována zužujícím způsobem a má se týkat pouze případů, kdy by neúčast účastníka řízení reálně znemožňovala dosažení cíle řízení. Je zcela zřejmé, že v daném případě neúčast žalobce na ústním jednání za existující důkazní situace cíl řízení ohrozit nemohla. Rovněž v tomto směru je třeba přisvědčit argumentaci žalovaného.

[26.] V rozsudku sp. zn. 5 As 19/2010 pak Nejvyšší správní soud řešil značně odlišný případ: předvolání totiž bylo doručeno obviněnému z přestupku a sporným bylo, zda v té době již měl zástupce. V citovaném rozsudku je konstatováno, že „zastoupený účastník vykonává svá práva prostřednictvím svého zástupce; nezastoupený účastník vykonává tato práva sám. K zachování práv účastníka řízení je pak třeba, aby tato práva byla správními orgány dodržena u nezastoupeného účastníka ve vztahu k účastníkovi samotnému, u zastoupeného účastníka ve vztahu k jeho zástupci. K právům účastníka pak patří i práva garantovaná mu § 36 odst. 1, 2, 3 správního řádu. Zda měla být tato práva dodržena vůči účastníkovi samému či vůči jeho zástupci závisí na tom, zda konkrétní úkon, který je správním orgánem vůči účastníkovi činěn, je činěn vůči účastníkovi v té chvíli zastoupenému či nezastoupenému.“ Nejvyšší správní soud má za to, že citovaný právní názor plně odpovídá názoru stěžovatele, který je rovněž založen na tom, že práva účastníka řízení jsou zachována, byla-li respektována ve vztahu k jeho zástupci.

[27.] Za podstatnou pak považuje zdejší soud především skutečnost, že v důsledku nedoručení předmětného předvolání přímo žalobci nemohla být porušena jeho práva na spravedlivé projednání věci, jelikož veškerá svoje procesní práva měl možnost uplatňovat osobně anebo prostřednictvím svého zástupce. Ze správního spisu plyne, že celkem ve třech případech byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, vždy byl výslovně poučen o svých právech a měl tak dostatečnou možnost je uplatňovat. Jejich uplatňování zákonem předvídaným způsobem však přitom nutně zůstává toliko jeho právem, nikoliv povinností. Proto také nespatřuje zdejší soud žádný rozpor ani ve vztahu k rozsudku 8 As 14/2010, který se ostatně vůbec netýká otázky předvolání k ústnímu jednání, resp. vztahu zástupce a zastoupeného v přestupkovém řízení, nýbrž pouze konstatuje ustálený právní názor, podle něhož má obviněný z přestupku podobné procesní postavení jako obviněný ze spáchání trestného činu. Jakkoliv totiž v obou případech platí, že tyto osoby mají všechna práva vyjádřit se k dané věci a podávat důkazní a jiné procesní návrhy, současně platí, že se jedná o jejich právo a nikoliv povinnost a je především v jejich vlastním zájmu, aby se za svoje právní postavení aktivně zasazovali. “

V projednávané věci má soud rovněž za to, že zejména po vyjádření žalobce při jednání dne 28.11.2011, že si rychlost vozidla nepamatuje, nebylo nezbytně nutné předvolávat žalobce osobně k dalším jednáním, která se konala za přítomnosti substitučního zástupce ve

dnech 16.3.2012 a 5.4.2012. K porušení ust. § 74 odst. 2 zákona o přestupcích nedošlo, neboť nebylo jednáno bez řádného předvolání žalobce k jednání. Předvolání žalobce bylo realizováno v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu doručením předvolání zmocněnému zástupci, který je povinen hájit práva žalobce.

Konečně soud neshledal ani porušení § 14 odst. 5 správního řádu, neboť, jak správně poukázal žalovaný ve vyjádření k žalobě, ze správního spisu jednoznačně vyplývá, které konkrétní úřední osoby se podílely na vyřizování věci v prvním i druhém stupni, a že tyto osoby byly odlišné. (Bc. K. v prvním a Mgr. W. ve druhém stupni).

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně